

ת"פ 5404/08/19 - אמילי אברגיל נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 5404-08-19 מדינת ישראל נ' בנו(אחר/נוסף)
תיק חיצוני: 321387/2019

לפני	כבוד השופטת איילת השחר ביטון פרלה
המבקשת	אמילי אברגיל
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

ביום 5.3.20 הרשעתי את מר לירן בנו (להלן: הנאשם) בעבירת סיוע להתפרצות למגורים - לפי סעיף 406(ב) בצירוף סעיף 31 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), בעבירת סיוע לעבירת גניבה - לפי סעיף 384 בצירוף סעיף 31 לחוק העונשין ובעבירת החזקת מכשירי פריצה - לפי סעיף 409 לחוק העונשין בצירוף סעיף 29(א) לחוק העונשין.

הרשעת הנאשם היא על יסוד הודאתו בעובדות ולפיהן, ביום 23.7.19 בסמוך לשעה 12:45, ברחוב הארזים 12 שבקרית ביאליק, הגיע הנאשם למקום יחד עם שניים אחרים, הם - מר צחי זזון (להלן: זזון) ואחר, כשהנאשם נוהג ברכב מסוג רנו פלונס ל"ז 44-806-52 (להלן: הרכב). לפי הודאת הנאשם, בהגיעם לכתובת האמורה, יצאו מהרכב והתפרצו לדירה השייכת לגב' ו.ר. (להלן: נפגעת העבירה) בכך שטיפסו למרפסת הדירה דרך הפיגומים ונכנסו לדירה בכוונה לבצע גניבה. כל אותה העת, המתין הנאשם ברכב ובאמצעות הרכב, לאחר ביצוע מעשה ההתפרצות, עזבו הנאשם והאחרים את המקום.

לפי הודאת הנאשם, לאחר מכן ובסמוך לקרות האמור, חזרו הנאשם והאחרים למקום, כשהנאשם נוהג ברכב מסוג מאזדה ל"ז 91-545-65 (להלן: הרכב האחר), האחרים יצאו מהרכב האחר והנאשם המתין להם ישוב ברכב האחר; עוד ובהמשך, האחרים, בסיועו של הנאשם, גנבו מדירת נפגעת העבירה סך 1,150 יורו, 100 דולר ותכשיטי זהב. באותו המעמד, נמצאו ברשות הנאשם וזזון שני מברגים שיכולים לשמש ככלי פריצה למבנים ולפתיחת דלתות, בלא שהיה להם הסבר סביר להחזקתם.

באשר לענישת הנאשם, ביום 18.6.20, על רקע הסדר טיעון שסוכם בין הצדדים, דנתי את הנאשם ל-7 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, מאסרים מותנים ופיצוי לטובת נפגעת העבירה. באשר לאחר, ביום 13.2.20, על רקע הסדר טיעון שסוכם בין הצדדים, דנתי אותו ל-12 חודשי מאסר בפועל, הפעלת שני מאסרים מותנים שעמדו תלויים נגדו בחופף ובמצטבר, כך שירצה 17 חודשי מאסר בפועל, קנס ופיצוי לטובת נפגעת העבירה (ת"פ 21865-08-19 מדינת

עמוד 1

ישראל נ' דסטא (13.2.20). עניינו של זון נדון לפני כב' ס. הנשיא, הש' טורס, וקבוע לשמיעת טיעוני הצדדים לעונש ליום 29.11.20 (ת"פ 5078-08-19).

בשלושת ההליכים התבקש חילוט הרכב והרכב האחר ואולם משיקולי המשיבה, עתרה לחילוט הרכב בהליך כאן ולעניין הרכב האחר, הותירה עניין חילוטו במסגרת ההליך שמתנהל נגד זון. באשר לרכב האחר, לפי הבנתי הוא עודנו מוחזק בידי המאשימה שעתידה לבקש חילוטו במסגרת ההליך שמתנהל נגד זון. לא הונחה תשתית ראייתית לטענה כי ברגיל המאשימה נמנעת מלעתור לחילוט רכוש בנסיבות דומות. לפיכך יוער כבר כעת כי לא ברור על מה נסמכה המבקשת בטענתה כי הרכב האחר הושב לבעליו וכי לא התבקש חילוטו. משכך טענת האכיפה הבררנית נדחית.

אין מחלוקת שבעת הרלוונטית שבה בוצעה העבירה באמצעות הרכב, היה הרכב רשום על שם המבקשת. מחלוקת בין הצדדים, אם רישומה כבעלים משקף דבר היותה הבעלים בפועל, אם קודם לביצוע העבירה נמכר הרכב למי מהמעורבים בביצוע העבירה באמצעותו ולמצער הוחזק ברשות ובידיעה על אודות השימוש בו לצורכי ביצוע העבירה.

לטענת ב"כ המבקשת, התנהלות המשיבה גרמה לעיוות דין כאשר נמנעה מלעתור לחיוב הנאשם בקנס ותחת זאת עתרה לחילוט הרכב מבלי להתייחס לתנאים המצדיקים את החילוט בנסיבות אלה. עוד נטען כי הנאשם משך ידו מעניין הרכב וטען שאינו בעליו ובהעדר עדות מטעמו המבססת בעלותו ברכב, הרי שהמשיבה מנועה מלטעון כן כבסיס לחילוטו.

לטענת המבקשת, היא הבעלים הרשום והבעלים בפועל של הרכב ובהיותה תמימה וללא קשר לעבירות שבוצעו באמצעות רכבה, יש להשיב הרכב לחזקתה. עוד וכאמור נטען שהמשיבה אוכפת הדין באופן בררני, הואיל ולא עתרה במסגרת ההליך דן לחילוט הרכב האחר ובדרך כלל, כך נטען, אין עתירה מצד המשיבה לחילוט רכב שבאמצעותו הגיעו למקום ביצוע העבירה. לטענה האחרונה, כפי שצינתי לעיל אין על מה שתסמוך.

לאחר שקיימתי דיון בבקשה, שמעתי את עדותה של המבקשת, עיינתי בכתבי טענות הצדדים ושקלתי כל שהונח לפני - שוכנעתי כי יש מקום להורות על חילוט הרכב מכוח סעיף 39 (ב) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט - 1969 (להלן: הפקודה). אני קובעת שהוכח כי מדובר ברכב שניתן מאת בעליו, המחזיק בו כדין, כאמצעי לביצוע העבירה כמפורט בעובדות שבהן הודה הנאשם. השימוש ברכב אפשר ביצוע העבירה בצוותא חדא וכן השלמתה באין מפריע ואין בידי לקבל כי זיקתו לעצם ביצוע העבירה היא שולית.

לפי הוראות הפקודה ישנה הרשות לצוות, בנוסף לכל עונש על חילוט חפץ שנתפס לפי סעיף 32 לפקודה או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33 לפקודה ודין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם.

הוראת החילוט שבפקודה מאפשרת חילוט חפץ, אף אם הנאשם לא בעליו ובלבד שהוא ניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצוע (להלן: זיקת הרכוש לעבירה) ולא חל עליו אחד התנאים האמורים בסעיף 32 - זאת בכפוף לכך שהרכוש ניתן מאת בעליו או מאת המחזיק בו כדין או על דעתו. כאמור, המדובר בחילוט שהוא רשות, זאת במובחן

מהוראות חילוט המצויות בפקודת הסמים ובשאר הוראות חילוט שישנן שמצריכות נימוקים מיוחדים להימנעות מחילוט. למעשה, ניתן לחלט רכוש שהוא בבעלות הנאשם (סעיף 39 (א) לפקודה) וניתן לחלט רכוש שהוא בבעלות אחר (סעיף 39 (ב) לפקודה), אך כתנאי לחילוטו נדרשת זיקת הרכוש לעבירה. אם מדובר בנאשם שהוא בעל הרכוש, נדרש כתנאי לחילוטו שהנאשם יורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו; אם מדובר ברכוש שבבעלות אחר, נדרש בנוסף כתנאי לחילוט, שהרכוש ניתן מאת בעליו או מאת המחזיק בו כדין על דעתו, לצורך שימוש בו המקיים את זיקת הרכוש לעבירה שבה הורשע הנידון או עבירה אחרת הקשורה לעבירה שבה הורשע.

תכליתו של צו חילוט היא לפגוע במי שהיו מעורבים ביוזעין, במישרין או בעקיפין בעשייה הפלילית, ממשית או מתוכננת הקשורה בחפץ תפוס ובע"פ 1000/15 אלחזה נ' מדינת ישראל (3.7.15) ציין כב' השופט סולברג כי לא הבעלות הפורמאלית היא הקובעת, אלא הבעלות המהותית, דהיינו זהות המשתמש בפועל (שם, פסקה 23).

בהינתן הדין כמפורט לעיל והעובדות שהוכחו לפני, די יהיה להכריע בשאלה אם המבקשת היא הבעלים של הרכב אם לאו בכדי להכריע בבקשת החילוט. אסביר. אומר כעת שהוכח לפני שהמבקשת אינה אלא הבעלים הרשום שאינו הבעלים בפועל של הרכב. עוד הוכח לפני שהשימוש כאמצעי לביצוע העבירה ברכב נעשה על דעת הבעלים והמחזיק כדין, בין אם הוא הנאשם ובין אם הוא בן הזוג של המבקשת ואין צורך לשם חילוטו, בנסיבות שלפני, להכריע את שאלת הבעלות - אם נותרה בידי בן הזוג של המבקשת או הועברה לנאשם.

הראיות שהוצגו לימדוני שהבעלות הרשומה אינה משקפת הבעלות בפועל ברכב. למבקשת לא היתה שליטה על עצם רישום הרכב על שמה ועל הנעשה ברכב וכראיה לכך עדותה בבית המשפט והודעתה במשטרה (ת/3). לבן הזוג של המבקשת ניתנה רשות מפי המבקשת לרשום על שמה רכבים ובכלל זאת הרכב הרלוונטי (ראו ת/4 וכן תשובותיה בחקירה הנגדית לב"כ המאשימה עמ' 21, ש' 32-8 וכן עמ' 22 ש' 7-6 וש' 24-25 לפרוט' מיום 27.7.20). זאת ועוד, כראיה לכך, בעניין הרכב, המבקשת לכתחילה סברה שמדובר ברכב שנמכר קודם לביצוע העבירה באמצעותו, כך עולה מחקירתה במשטרה מיום 25.7.19 (ת/3 וכן ראה תשובתה בעדותה, עמ' 22, ש' 20-18 לפרוט' מיום 27.7.20) לטענתה התברר לה מאוחר יותר ששגתה בסברתה זו ולכן הגישה בקשה להחזרת התפוס שנדחתה. בן הזוג של המבקשת נמנע מלהיות מעורב בבקשה להשבת התפוס ומשך ידיו מהבקשה שלא לחלט הרכב וטעמיו עמו. טענת המבקשת שאין בסיס לקביעה שהנאשם והאחרים החזיקו ברכב כדין, היא טענה שנטענה בעלמא מבלי שהונח לפני טעם לקבוע אחרת והתנהלותו של בן זוגה לרבות אי התייצבותו לדין מותרים טענותיה יתומות ללא אחיזה ראייתית. בהינתן הבסיס הראייתי כפי שעולה מהראיות שהוצגו, המדובר ברכב שהוחזק ברשות בעליו, שאינו המבקשת, ושימש אמצעי לביצוע עבירות ההתפרצות לדירה וסיוע להתפרצות (ראו ת/1 ות/2).

הוכח שבן הזוג של המבקשת הוא שניהל עניין הרכב והבעלות בו. למעשה המבקשת לא חולקת על כך. בהעדר הסבר סביר להעברת הרכב לידי הנאשם עובר לביצוע העבירה וכן לנוכח העדר טענה בדבר נטילה שלא כדין של הרכב במועד הרלוונטי, יש בסיס לקביעת מעורבות הבעלים בזיקת הרכב לעבירה ואין השלכה מעשית אם מדובר בבן זוגה של המבקשת או בנאשם; לפי הגיונם של דברים והראיות שהוצגו זיקת הרכב לביצוע העבירות היא בידיעת ורשות הבעלים.

זניחת זכותו של הנאשם להביע עמדתו באשר לרכב אין בה כשלעצמה לזכות המבקשת במבוקשה. בחינת הבעלות ולמצער החזקה ברשות וזיקת הרכוש לעבירה הם שרלוונטיים וממלא כאמור, הוראות החוק מאפשרות חילוט הן רכוש

שבבעלות הנאשם והן רכוש שאינו בבעלות נאשם שעונה על התנאים המפורטים בסעיף 39(ב) לפקודה.

כאמור, מדובר בסמכות שברשות. צו חילוט הוא לא תחליף לחיוב כספי בענישה. אומנם, לפי פסיקת בית המשפט העליון, יש מקום בעת עריכת האיזונים שבין רכיבי הענישה להתייחס להיקף הרכוש שהתבקש לחלט בעת קביעת שיעור הקנס, אך עצם הימנעות מהשתת קנס אינה בסיס לדחיית בקשה לחילוט ואין לפי דין סדרי קדימויות בין רכיבי הענישה דנן. באשר לנסיבות של ההליך כאן, בניגוד לנטען, הימנעותי מהטלת קנס לא נבעה מהסכמה שבין הצדדים ולא הסתמכה על שאלת החילוט שנתרה להכרעה. טעמי ענישת הנאשם מצויים בגזר הדין וחילוט הרכב בנסיבות שפורטתי לעיל מתבקשת.

בהינתן תכליות החילוט ובנסיבות כמפורט לעיל, כאשר ביצוע העבירות התאפשר במועד המתואר בכתב האישום, הודות להסתייעותם המעורבים ברכב ובאחר ובהינתן זיקת הרכוש לעבירה, יש מקום להורות על חילוט הרכב וכך אנהג.

סוף דבר,

אני מורה על חילוט הרכב.

העתק ההחלטה יובא לידיעת המותב שדן בעניינו של זון בכדי שהיטח דעת או טעות לא תינתנה החלטות מקבילות לעניין הרכב והמזכירות מתבקשת להמציא ההחלטה לצדדים בהליך זה, למבקשת, לב"כ זון ולב"כ האחר.

ניתנה היום, ב' כסלו תשפ"א, 18 נובמבר 2020, בהעדר הצדדים.